

er i Strid med den paagjældende Ministers Opfattelse af Lovgivningens Bestemmelser, der kan være meget forskjellig fra Thingets." Der- som man vil lægge Mærke til det af Udvalget stillede Ændringsforslag til sidste Afdeling af § 1, saa vil man finde, at Udvalget netop har søgt at gaae frem paa en saadan Maade som den af Ministeren omtalte, idet man foreslaaer, at det sidste Punktum af § 1 skal lyde saaledes: „Forsaaavidt Hans Majestæts Re- gjerling maatte finde Anledning til at undtage noget saadant Bøndergods eller enkelte Dele fra denne Lovs Omraade, da kan dette skee ved allerhøieste Resolution, hvorved det har sit Forblivende, indtil anderledes ved Lov bliver bestemt." Man har meent, at man, idet man udtrykte sig saaledes, gav Regjeringen fuld Myndighed til at erklære, hvilke Stiftelser der høre ind under Loven, og, forsaavidt Regje- ringen ikke erkjendte de omtalte Klostre for offentlige Stiftelser, behøvede de jo ikke at und- tages, thi Domstolene vilde da efter min Me- ning komme til at afgjøre, hvorvidt de vare offentlige Stiftelser eller ikke. Hvor der der- imod var skeet Undtagelse fra Lovens Anven- delse paa Stiftelser, som Regjeringen selv erkjendte hørte ind under den, formeente man, at man dog kunde følge den Tanke, som Cul- tusministeren havde fremsat, saa at Rigsdagen, ved at benytte sit Initiativ, paa samme Maade som ved andre Leiligheder, kunde fremfalde Forandring i de Bestemmelser, som isorveien vare tagne i den fgl. Resolution. Ministeriet har ikke fundet sig tilfredsfuldet ved Redac- tionen i Udvalgets Indstilling, men det har dog, som vil sees, ikke stillet noget bestemt Ændringsforslag i anden Retning, og jeg vil saaledes, hvad dette Punkt angaaer, først kunne yttre mig nærmere, naar den ærede Justitsmini- ster har erklæret sig i den Henseende.

Derimod har den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Zillisch) stillet et Ændringsforslag til § 1, hvorved han har gjort et Forsøg paa at opregne alle de Stif- telser, som ubetinget maae høre ind under Lo- ven, som Ministeriet ubetinget maa anerkjende at være offentlige Stiftelser, og det er ganske vist, at, naar jeg sammenholder de Tabeller,

der ere blevne Udvalget meddeelte fra den ærede Justitsministers Side, med denne Liste, stem- mer Tallet paa disse Stiftelser overeens. Der- som dette Forslag var fremkommet fra Cultus- ministeren, Indenrigsministeren og Justitsmini- steren, altsaa fra det samlede Ministerium, kunde Forsamlingen maaskee have antaget denne Liste for at være fuldstændig, hvorved man dog maa tage Hensyn til, at man ikke saaeer Klostre med, og Forslaget kunde da maaskee have dan- net et Grundlag for en Dvereenkomst, idet selve Spørgsmaalet om de omtvistede Stiftelser saa- ledes ikke blev bragt under endelig Afgjørelse her, men stod aabent. Udvalget kan dog ikke til- træde dette Forslag i dets Heelhed, men maa fordre en særskilt Afstemning over den mellem- liggende Sætning „esterhaanden, som det bliver fæsteledigt, eller de nugsjældende Leiecontracter udløbe", thi i denne Sætning, der hænger sammen med et andet Forslag til § 8, kommer netop et fra Udvalgets Anskuelse forskjelligt Princip frem. Udvalget har nemlig, og det har i den Henseende ikke ved Conference stødt paa nogen Meningsforskjellighed hos Ministe- riet, holdt sig til den i § 8 opstillede Taxation og sagt, at, saasnart Loven udkommer, skal der foretages en Taxation af alt det Gods, der indbefattes under Loven. Dette skal skee, fordi man naturligtviis ikke har villet, at Afsløsning- gen skulde gaae for sig med den overordenlige Langsomhed, som vilde følge af, hvis Taxa- tionen først skulde foretages, efter som Stederne bleve fæsteledige; man har troet, at man dog ikke behøvede at indskrænke sig til en saadan seendragtlig Afsløsningsmaade, hvorimod man har antaget, at, naar der opnaaedes en for begge Parter billig og retfærdig Dvereenkomst, d. v. s. en Taxation, som virkelig angav den sande Værdi, kunde der hverken fra det Of- fentliges eller fra Fæstebondens Side fordres Mere. Stiftelsens Interesse var iagttaget, og det Diemed, som Staten havde at fremme, Bøndergodssets Dvergang til Arvefæste eller Selveiendom, var fremmet i en højere Grad end ved en saadan langsom Udvikling af Afsløs- ningen. Hertil kommer ogsaa, at, naar man vilde følge den ærede Rigsdagsmand og gaae ind paa den saakaldte frivillige Dvereenkomst, skulde dog alligevel det vedkommende Ministe-